

A Debreceni Ítéltábla a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Adó- és Vámigazgatósága (FÉL CÍME., ügyintéző: dr. Muzsnai Krisztina kamarai jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, dr. Hanvay Csaba ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES LAKÓHELYE., TARTÓZKODÁSI HELYE) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indult perében a Miskolci Törvényszék 2018. március 7-én meghozott 13.G.40.247/2016/37. számú ítélete ellen az alperes részéről 39. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - a 2018. szeptember 12. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, az alperes felelősségének megállapítására és az alperest 50 000 (Ötvenezer) Ft perköltség megfizetésére vonatkozó rendelkezéseit pedig azzal hagyja helyben, hogy a teljes, ki nem elégített hitelezői igények összege 81 451 542 (Nyolcvanegymillió-négyszázötvenegyezer-ötszáznegyvenkettő) Ft, továbbá kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - a lakóhelye szerinti adó- és vámigazgatóság felhívásában megjelölt módon és számlára - 36 000 (Harminchatezer) Ft elsőfokú eljárási illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10 000 (Tízezer) Ft másodfokú perköltséget és az államnak - a lakóhelye szerinti adó- és vámigazgatóság felhívásában megjelölt határidőben, módon és számlára - 24 000 (Huszonnégyezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes 2010. november 15. napjától az ADÓS (a továbbiakban: adós) önálló cégjegyzési joggal rendelkező vezető tisztségviselője volt. Az adós felszámolását az elsőfokú bíróság 2014. augusztus 27-i kezdő időponttal rendelte el.

Az adóssal szemben az állami adóhatóság 2011 júliusától kezdődően több alkalommal azonnali beszedési megbízás útján kísérelt meg végrehajtást. 2013. június 21-én 21 283 416 Ft tartozás beszedése érdekében helyszíni eljárás keretében sikertelen ingó foglalás is történt. Az adós 2013. január 1-jétől fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

A felszámolóbiztos az adós 2015. augusztus 24. napján elkészített közbenső mérlegében rögzítette, hogy a felszámolási eljárás alatt az alperessel sikertelen volt a kapcsolatfelvétel, az adós iratanyagát, vagyonát nem adta át, ezért pénzbírság kiszabását kezdeményezte. Az alperes ezt követően megjelent a felszámolónál, átadta az információs adatlapot, környezetvédelmi nyilatkozatot, számlatömböket és a 2014. augusztus 26-i fordulónappal elkészített tevékenységet záró mérleget. Ennek az eszközzel 86 809 000 Ft szerepelt, melyből 5 000 000 Ft befektetett pénzügyi eszköz, 81 767 000 Ft követelés és 42 000 Ft pénzeszköz. A felszámoló részére azonban nem adta át az adós felszámolást megelőző 3 év mérlegeit, az analitikus nyilvántartásokat, főkönyvi kivonatokat és

kartonokat, amelyekre az adós kintlévőségeinek, követeléseinek az érvényesítéséhez szükség lett volna.

A felszámolási eljárást lefolytató bíróság 2014. december 9-én meghozott, másodfokon jogerőre emelkedett végzésével 250 000 Ft pénzbírsággal sújtotta az alperest „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 31. §-ának (1) bekezdése szerinti kötelezettsége részbeni elmulasztása miatt.

Az adós felszámolási eljárása egyszerűsített módon befejeződött be, mert vagyonhiány miatt a felszámolási eljárás lebonyolíthatatlan volt. Ennek közzétételre 2016. december 8-án került sor.

A felperes az adós egyik hitelezője, a felszámolási eljárásban ki nem elégített hitelezői igénye 9 864 379 Ft, míg az összes hitelezői igény 81 451 542 Ft.

Az adósnál a felperes - a felszámolási eljárásra tekintettel - a 2012. január 1-je és 2014. augusztus 26-a közötti időszakra, valamennyi adóra és költségvetési támogatásra kiterjedően a bevételek utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést tartott. Az alperes ebben az eljárásban, 2015-ben írásban bejelentette, hogy a társaság könyvelését végző iroda, a KFT. költözésekor (2014. május 31. és 2014. ősz közötti időszak) eltűnt az adós iratanyaga, ennek pótlásáról azonban nem gondoskodott.

Az adós 2012. évi éves beszámolója került utoljára közzétételre. Ebben 23 888 000 Ft saját tőke, 213 740 000 Ft eszköz szerepelt, amelyből a pénzeszköze 55 000 Ft, a kötelezettségeinek mértéke 189 852 000 Ft volt.

Az adós - a főtevékenysége keretében - lízingelt ingatlanok bérbe adásával foglalkozott. A felszámoló 2015. augusztus 24-én elkészített közbenső mérlegéhez csatolt tájékoztatása szerint az adós által kötött lízingszerződés alapján a ZRT. felmondta ezeket a lízingszerződéseket, a követeléseit hitelezői igényként jelentette be, 2015. január 22-én pedig a lízingelt ingatlanokat birtokba vette.

A felperes a módosított keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal az adós vagyona 213 698 000 Ft-tal csökkent. Másodlagosan az adós az alperes hitelezői érdekeket sértő magatartásra hivatkozással 126 931 000 Ft vagyonsökkenés megállapítását kérte. Harmadlagosan pedig annak megállapítását kérte, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el ügyvezetői feladatait, ezáltal a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megghiúsította.

A megállapítási keresete mellett az alperest 9 864 379 Ft kielégítetlenül maradt hitelezői igénye és perköltsége megfizetésére is kérte kötelezni.

Állította, hogy az alperes felelőssége megállapításának és marasztalásának a Cstv. 33/A. §-ának (1), (3) és (7) bekezdéseiben foglalt feltételei fennállnak. Az adós már 2013. január 1-jén fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, amely legkésőbb 2013. június 24-én bekövetkezett. Hangsúlyozta, mivel az alperes a Cstv. 31. §-ának (1) bekezdése szerinti kötelezettségét csak részben teljesítette, ezért a hitelezői érdekek sérelmét - a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdése alapján - vélelmezni kell. Ez a vélelem pedig kiterjed arra is, hogy az alperes a magatartásával a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megghiúsította.

A vagyonsökkenés megállapítását azért kérte, mert a társaság 2012. évi, közzétett beszámolójában még 213 740 000 Ft eszköz szerepelt, az alperes azonban a felszámoló felé csupán 42 000 Ft-tal számolt el, a különbözet, az állított vagyonsökkenés 213 698 000 Ft.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Állította, hogy a felperes nem bizonyította, hogy az adós már 2013. január 1-jétől fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet volt, illetve mivel a felperes két időpontot is megjelölt, emiatt ellentmondásos, megalapozatlan a nyilatkozata. Hangsúlyozta, hogy a 2012. évi mérleg és a tevékenységet záró mérlegben rögzített követelés eltérését nem a vagyonesztés, hanem az adós átalakulása okozta. Állította, hogy a felszámoló felé elszámolt az adós vagyonával, a záró-, illetve az átalakulás utáni nyitómérlegek adatai szerint. Álláspontja szerint a tevékenysége miatt nem romlott, hanem javult az adós pénzügyi egyensúlya.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes 2017. január 20-i keresetváltóztatása meg nem engedett, arra a hitelező jogi képviselő miatt nincs lehetőség.

Az elsőfokú bíróság a felperes elsődleges és másodlagos keresetét megalapozatlannak, míg a harmadlagost megalapozottnak találta. Megállapította, hogy az alperes az adós vezető tisztségviselőjeként a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el és ezáltal a hitelezők követeléseinek kielégítését teljes mértékben megghiúsította.

A felperes marasztalás iránti keresetének is helyt adott, így 9 864 379 Ft és perköltség megfizetésére kötelezte az alperest.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes igazolta, hogy az alperes az adós vezető tisztségviselője volt a felszámolási eljárást megelőző 3 év során. Bizonyította azt is, hogy a felszámolási eljárást lefolytató bíróság által jóváhagyott közbenső mérleg alapján a hitelezői igények kielégítéséhez nem volt elegendő az adós felszámolás körébe tartozó vagyona. Mivel az alperes csak részben tett eleget a Cstv. 31. §-ában szabályozott kötelezettségeinek, a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdése alapján a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell(ett). Vizsgálta, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete mikor következett be.

Megállapítása szerint a felperes által megjelölt időponttól, 2013. január 1-jétől a 2012. évi éves beszámoló adatai alapján az fennállt. A vélelem ugyanis a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállásának a megállapítását is lehetővé teszi. Abban az esetben pedig, ha ez nem így lenne, legkésőbb 2013. június 21-én bekövetkezett a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, a felperes ugyanis okirattal igazolta, hogy az adóssal szemben a végrehajtás eredménytelen volt.

Megállapítása szerint a vélelemmel szemben az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy önhibáján kívül nem tudott eleget tenni az iratanyag átadási kötelezettségének, az alperes azonban nem tudta kimenteni magát. A 2014. május 25-én tartott taggyűlésen ugyan elfogadásra került a 2013. évi mérleg, azonban a cég átalakulásával kapcsolatos körülmények nem mentesítették az alperest annak közzétételétől. „A számvitelről” szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Számv.tv.) 141. §-ának (1) bekezdése alapján ugyanis azt is közzé kellett volna tenni az átalakulás napjával.

Utalt arra is, hogy az adós az átalakulást követően nem szűnt meg, az analitikus és főkönyvi nyilvántartásait folyamatosan kellett volna vezetnie „elhúzódó kiválási eljárástól” függetlenül.

Nem látta megállapíthatónak az alperes felelősség alóli mentesülését azért sem, mert a könyvelőiroda mulasztása miatt nem tudta az iratokat átadni a felszámolónak.

A gazdasági társaságokról" szóló 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) 26. §-ának (2) és 30. §-ának (2) bekezdéseiben foglalt rendelkezések alapján az alperesnek a társaság érdekében kellett volna eljárnia, ha nem így tett, a kötelezettségei felróható megszegésével a társaságnak okozott kárért felelősséggel tartozik.

„A Polgári Törvénykönyvről" szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 350. §-ának (1) és 348. §-ának (1) bekezdése alapján pedig amennyiben a társaság könyvelője meg is szegte a megbízási szerződést, az alperest a teljesítési segéd mulasztása nem mentesíti a felelősség alól.

Az alperesnek a Számv.tv. 151. §-ára történő hivatkozását sem találta alkalmasnak a felelőssége alóli kimentésre. A gazdálkodó szervezetek számára a könyvviteli szolgáltató igénybevétele ugyan bizonyos esetekben kötelező, ez azonban nem felelősség áttelepítési szabály.

Kiemelte, hogy a felperes által csatolt okiratok szerint 2013. január 1-je és 2014. július 31-e között - az adós iratanyagának eltűnését erre az időszakra tette az alperes - az adós összesen 35 alkalommal nyújtott be bevallást, még 2014. július 22-én is, amelyben 6 551 000 Ft értékesítést vallott be. Megállapítása szerint ez a tény is arra utal, hogy - az alperes állításával szemben - az adós iratanyaga vagy annak egy része megvolt, az adós ugyanis bevallási kötelezettségeit folyamatosan teljesítette. Amennyiben az iratok valóban eltűntek, az alperesnek azok pótlásáról kellett volna gondoskodnia, arra azonban az alperes nem hivatkozott.

Nem találta alaposnak az alperesnek a felszámoló részére adott, megfelelő tájékoztatás tárgyában tett hivatkozásait sem. A közbenső, illetve egyszerűsített zárójelentés tartalma ezzel ellentétes, azok egyértelműen azt rögzítik, hogy az alperes nem adta át a felszámolónak a követelések érvényesítéséhez szükséges iratokat.

Az alperes állítását cáfolta az is, hogy a Cstv. 31. §-ának (1) bekezdése szerinti kötelezettségének elmulasztása miatt jogerősen 250 000 Ft pénzbírsággal sújtották.

Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdése szerinti vélelem abban az esetben is fennáll, ha a vezető tisztségviselő kötelezettségeinek csak részben tett eleget, ezért az a hivatkozása, hogy a felszámolónak részben átadta az adós iratanyagát és elszámolt a vagyonával, a felelősség alóli kimentése alapjául nem szolgálhat.

Nem találta megalapozottnak az alperesnek a keresetváltoztatás tilalmával összefüggésben előterjesztett kifogását, ugyanis az nem minősül „A polgári perrendtartásról" szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 146/A. §-ának (5) bekezdése körébe tartozó meg nem engedett keresetváltoztatásnak.

Ez ellen az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását kérte. Állította, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontját amiatt, hogy az adósnak a 2013. június 21-én tartott ingófoglalás során nem volt lefoglalható vagyona. Hangsúlyozta, hogy nem tanúsított hitelezői érdekeket sértő magatartást. Kiemelte, hogy a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségének azért tett csak részben eleget, mert a könyvelést végző szolgáltató az átalakulási folyamat elhúzódása miatt nem tudott a tényleges vagyoni helyzetet tükröző, közzétételre alkalmas mérleget készíteni. Ezt az eredményezte, hogy az adós felszámolásának kezdő

időpontjában tisztázatlan jogi helyzet állt fenn az átalakulás miatt. A 2012. évi mérlegben és a tevékenységet záró mérlegben rögzített követelés állomány közötti különbség oka pedig nem a vagyonvesztés miatt elszenvedett vagyonszökkenés, hanem az átalakulás volt. Az átalakulás utáni nyitómérlegek alapján ugyanis a KFT2.-hez került átkönyvelésre az adós vagyona. Ezt az állítást TANÚ1 tanúvallomása is alátámasztotta.

Hangsúlyozta, hogy a 2013. évi éves beszámoló közzétételének elmulasztása sem róható a terhére. Az átalakulás „elhúzódása” miatt azt módosítani, pontosítani kellett volna, amelyre nem az ő hibájából nem került sor. TANÚ2 tanú kihallgatása során is megerősítette ezt a tényállítást.

Kiemelte, hogy az adós könyvelőjének, a KFT.-nek a magatartása miatt nem tudta az adós valamennyi iratanyagát átadni a felszámolónak. A megbízott nem szerződészerű teljesítése miatt pedig vezető tisztségviselőként nem terheli (terhelheti) objektív felelősség. A könyvelő iroda csupán akkor tájékoztatta őt a társaság iratanyagainak eltűnéséről, amikor a felszámolónak azokat át kellett volna adnia, ezért nem volt lehetőség azok pótlása iránt intézkedni.

Állította, hogy elszámolt a felszámoló felé a tevékenységet záró mérlegben feltüntetett vagyonnal, az adós által nem vitatott követelés a KFT3.-vel szemben állt fenn, erről pedig a felszámolót megfelelő módon tájékoztatta. Álláspontja szerint a felszámoló valótlanul állította, hogy ő a tevékenységet záró mérlegben szereplő vagyon mibenlétével kapcsolatban nem adott megfelelő tájékoztatást.

Kiemelte, hogy amennyiben a felperes bizonyította is az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét, az ő Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése szerinti felelőssége nem állapítható meg, mivel kimentette magát.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, lényegében annak helyes indokai alapján.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az anyagi, eljárásjogi szabályokat helyesen alkalmazva jutott arra a következtetésre, hogy a felperes harmadlagos kereseti kérelme megalapozott és helytállóan adott helyt a Cstv. 33/A. §-ának (7) bekezdése szerinti marasztalási kérelmének.

Az ítéletábra megállapította, hogy a peres felek nem nyújtottak be fellebbezést a felperes elsődleges, másodlagos kereseti kérelmét elutasító rendelkezés ellen, ezért az ítéletábra az 1952. évi Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta el a fellebbezést, ugyanis az alperes sem terjesztett elő a keresetváltoztatás megengedhetőségével összefüggésben fellebbezést.

Az ítéletábra a .../6. számú, a 2018. szeptember 5-én megtartott tárgyaláson kihirdetett végzésével az alperes marasztalására irányuló kereset tekintetében a pert megszüntette és az elsőfokú bíróság ítéletét - 200 000 Ft perköltségre és az állam által előlegezett illetékre is kiterjedően - hatályon kívül helyezte az 1952. évi Pp. 157. §-ának (1) bekezdése alapján, utalással a 130. §-a (1) bekezdésének f) pontjára. A felperes ugyanis a Cstv. 33/A. §-ának (6) bekezdése értelmében a megállapítás iránti perben marasztalást még nem kérhetett, a Cstv. 33/A. §-ának (7) bekezdése alapján pedig az alperes marasztalására nem a hitelező, hanem az adós javára kerülhetett volna sor, az adós azonban már törlésre került.

Erre tekintettel az alperes fellebbezését érdemben kizárólag a felelősségének a megállapítása körében vizsgálta és megalapozatlannak találta.

Az ítéletablának a fellebbezés elbírálása körében mindenekelőtt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontja tekintetében kellett állást foglalnia. Az elsőfokú ítéletnek az ezzel kapcsolatban kifejtett indokolását az ítéletábla részben pontosítja, ugyanis arra helyesen hivatkozott az alperes, hogy a vélelem a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontjára nem terjed ki (BDT2018.3831.). A felperes azonban bizonyította, hogy az adós 2013. január 1-jén fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, hiszen ezt az állítását az adós a 2012. évi éves beszámolója alátámasztotta. Ez alapján az adósnak 55 000 Ft készpénzzel szemben 126 803 000 Ft rövid lejáratú kötelezettsége volt. A cégnyilvántartás adatai szerint is 2009. február 23-tól végrehajtás volt bejegyezve ellene, amely csak a felszámolási eljárás megindítását követően szűnt meg.

Az alperes felelőssége megállapításához a továbbiakban a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdése szerinti vélelem alkalmazhatóságát kellett vizsgálni.

Az alperes a beszámoló letétbe helyezési kötelezettségével összefüggésben kiemeli az ítéletábla, hogy TANÚ2 tanúvallomása (24. sz. jegyzőkönyv 3. oldal) alátámasztotta az alperesnek azt a nyilatkozatát, hogy a tagok nem jogosították fel az elfogadott éves beszámoló közzétételére, ezért e kötelezettség alóli kimentésre alkalmas a hivatkozása. A Cstv. 33/A. §-a (3) bekezdésében meghatározott vélelmet azonban nemcsak ez alapozta meg, hanem az iratátadási kötelezettség elmulasztása is. Etekintetben pedig az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az alperes nem tudta magát kimenteni e körben, mivel az iratok az adós székhelye szerinti címen voltak tárolva. Az alperes semmit nem tett azok pótlása érdekében, nem igazolta, hogy segítette a felszámolási eljárásban az adós követeléseinek az érvényesítését, amelyből a hitelezők kielégítést nyerhettek volna. A vezető tisztségviselővel szembeni elvárhatósági mérce körébe tartozik az is, hogy figyelemmel kísérje a könyvelő munkáját. Ez alól nem mentesíti az, hogy az adós jogszabályi kötelezettsége miatt könyvelőt köteles alkalmazni. Az adós felszámolási eljárását követően, csak 2014. október 2-án került sor a könyvelő iroda új székhelyének bejegyzésére, ezért az alperesnek az az állítása, hogy ezzel függ össze az iratátadási kötelezettségének az elmulasztása, nem helytálló.

Az alperesnek vezető tisztségviselőként az ellenőrzése alá tartozott az adós iratait kezelő, könyvelést végző személy munkájának figyelemmel kísérése, amelyet az alperes nem látott el megfelelően, főként, hogy a könyvelőiroda az adós székhelyén volt. Mindezekre tekintettel helytálló az elsőfokú ítéletnek a vélelem alkalmazhatóságára vonatkozó okfejtésre.

Megalapozatlan az átalakulással kapcsolatos hivatkozása is az alperesnek. A kiválással létrehozott új cég nem került bejegyzésre, ezért az adós vagyonát képező ingóságok „átkönyvelésére” az alperes által állított módon nem is kerülhetett sor.

A felperes a harmadlagos keresetét a Cstv. 33/A. §-a (1) bekezdésének második fordulatra (a hitelezői követelések teljes kielégítésének a meghíúsítására) alapította, ezért indokolatlan az alperes fellebbezésében a vagyonszőkkenéssel kapcsolatos ítéleti megállapításokra történő hivatkozás. A felperes által megjelölt ezen tényállás vonatkozásában azt kellett ugyanis vizsgálni, hogy az alperes magatartásával okozati összefüggésben milyen mértékű hitelezői igény kielégítése híúsult meg. Ennek összecszerúségét az alperes sem vitatta, a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdése szerinti vélelem pedig kiterjed az okozati összefüggésre is.

Utal arra is az ítéletábla, hogy az alperes a peres eljárásban is eltérően nyilatkozott az adós követeléseir tárgyában. Az elsőfokú eljárásban az 5 000 000 Ft befektetett eszköznel a ZRT2.

részvénycsomagot (8. sz. beadvány 2. oldal utolsó bekezdés) míg a 39. sorszámú fellebbezésében már a KFT4. üzletrészét nevezte meg.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján azzal hagyta helyben, hogy a vélelem alapján megállapítható ki nem elégített hitelezői követelések összegével pontosította az elsőfokú ítélet rendelkező részét, és megjelölte a felperes javára járó, a megállapítási keresetre számított 50 000 Ft perköltséget is, továbbá rendelkezett a kereseti illeték megfizetéséről.

A fellebbezés a felelősség megállapítása tekintetében megalapozatlan volt, ezért az ítéltábla az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a felperes számára a másodfokú eljárásban felmerült költségeinek a megfizetésére, amelynek összegét az 1952. évi Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1), (3) és (5) bekezdései figyelembevételével tekintettel arra is, hogy a Kúria 1/2013. Polgári jogegységi határozata alapján a vezető tisztségviselők felelősségének megállapítása tárgyában indult perek meg nem határozható pertárgy értékűek.

Az alperes a fellebbezésén lerótt 24 000 Ft illetéket, azonban a fellebbezési illeték helyes összege 48 000 Ft, „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. §-a (3) bekezdésének c) pontja és 46. §-ának (1) bekezdése alapján, ezért kötelezte az ítéltábla az illetékfeljegyzési jogban részesült alperest a további 24 000 Ft megtérítésére.

Debrecen, 2018. szeptember 12.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna s.k. előadó bíró,
Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -